

не бѣше остъръ, защото бръкна съ ржка и изтръгна грѣкланя си. Заровиха го въ еврейскитѣ гробища. Такава бѣше сѣдбата на предателя!

Впоследствие нѣкои казваха, че ако българитѣ не бѣха вършили звѣрства презъ тѣзи 10 дни, то и турцитѣ не биха направили никакво зло на мирното българско население, когато Сюлейманъ-паша завладѣ обратно градътъ, обаче азъ и сега съмъ съ убеждението, че на война нищо не е въ състояние да омилиствити турчина противъ гяурина.

Боятъ при Стара-Загора на 19. юлий 1877. год.

Нѣколко дни преди този день, нощно време, се виждаха много огньове изъ голѣмата равнина на югъ отъ Ст.-Загора. Това бѣха пожаритѣ на запаленитѣ български села отъ Сюлейманъ-пашовата армия, която се стоварваше на гара Кара-Бунаръ и настѣпваше къмъ градътъ. Пристигнаха въ Ст.-Загора много кола съ селени (мжже, жени и деца), ранени преимуществено съ ножове. Тѣхъ ги настаниха на лѣчение въ временно открити болници.

Всичко това бѣха признаци на голѣмата беда, която ни застрашаваше, но нашитѣ стари хора, въ това число и баща ми, слѣпо вѣрваха, че гдето стѣпи руски кракъ връщане нѣма, като, обаче, забравяха, че рускитѣ войски въ войнитѣ си съ турцитѣ и други пѣтъ сж дождали и даже много по на югъ и пакъ сж си отивали. Руското военно началство, когато нѣкои предвидливи граждани сж му обръщали вниманието и сж искали съвети, е отговаряло съ своето безгрижно „ничего“.

Така ни завари 19. юлий 1877. год. Старо-Загорското поле задъ „Берекетската-могила“ бѣше почерняло отъ натрупаното на едно мѣсто голѣмо ядро турски войски. Това бѣше цѣлата Сюлейманъ-пашова армия. Бѣхъ излѣзаль при турскитѣ гробища, при беклемето (стражарницата), срещу Кьоръ-Ивановата фурна и наблюдавахъ интересни работи, които влияеха на моята детска фантазия (бѣхъ 18 годишенъ) и ми се показаха величествени. Извършваше се развърщането на тази армия, която не мога и сега да си обясня — защо бѣше се сгруппирала тѣй гжсто на едно мѣсто, при такава близость до противника. Голѣмото ядро се раздѣли на четири по-малки, а тѣ на още четири и т. н. до като се изпѣлни почти цѣлото поле. По едно време отъ къмъ Берекетската могила започнаха да гърмятъ топове. Ние чувахме силни гърмежи. виждахме димътъ, гранатитѣ префучаваха задъ насъ въ градътъ, но ние не напуцахме мѣстото си, за да